

ALMANACH
POKONKURSOWY

XXV
OGÓLNOPOLSKIEGO
KONKURSU
LITERACKIEGO
IM. ROMUALDA III
MIKOSZEWSKIEGO
PH.

„ZIEMIA
NAJBLIŻSZA”

ZIEMIA
NAJBLIŻSZA

ŁOSICE 2020

ORGANIZATORZY:

Powiatowe Stowarzyszenie
Animatorów Kultury w Łosicach

Łosicki Dom Kultury
ul. Piłsudskiego 4, 08-200 Łosice
tel. 83 359 05 09, 357 34 23
e-mail: ldklosice@interia.pl

PATRONAT HONOROWY:
Burmistrz Miasta i Gminy Łosice

Patronat medialny:

ŻYCIE SIEDLECKIE

Podlasie

Podlasie

Echo Katolickie

gazeta łosicka

ŁOSICE .INFO

KURIER
Podlaski
kurierpodlaski.pl

POLSKIE RADIO
RDC
Radio dla Ciebie

krp
podlasie24.pl
REGIONALNY PORTAL INFORMACYJNY

SPIS UTWORÓW LITERACKICH

I nagroda godko: KAPITEL - Maciej Anczyk, Kraków	6
Krwiobieg.....	6
Rękopis znaleziony w kropli wody.....	6
Autodonos	7
II nagroda godko: TARNINA - Janusz Pyziński, Dębica.....	7
Ślady	7
Nasze Emaus.....	8
Chciałbym.....	9
II nagroda godko: PLISZKA - Edytka Wysocka, Miastko.....	10
W łosickiej osadzie leśnej Przeszłość	10
W łosickiej osadzie leśnej Nostalgicznie	11
Łosickie klimaty.....	11
III nagroda godko: SZMER - Anna Piliszewska,	
Wieliczka.....	12
ŁOSICKIE IMPRESJE TOCZNA.....	12
ŁOSICKIE IMPRESJE MILCZENIE MACEW I DRZEW.....	13
ŁOSICKIE IMPRESJE MEMENTO.....	14
III nagroda godko: MARANA - Tadeusz Coobus Knyziak,	
Warszawa.....	14
ŻYWOPEŁOTY.....	14
POMIĘDZY ZIARNEM I WODĄ	15
BIAŁY PTAK.....	17
Wyróżnienie oraz Nagroda specjalna: dla najlepszego literata z powiatu łosickiego godko: WILCZA JAGODA - Marianna Pawłowska, Niemojki.....	18
Wolność wyboru.....	18
Wierna rzeka.....	18
****	19
Wyróżnienie godko: DRUGI BRZEG - Mariola Kruszewska, Mińsk Mazowiecki	20
depresja.....	20
Graal nie istnieje więc po co się trudzić.....	20
kotwica.....	21

Wyróżnienie godło: TO JA - Irena Wanda Niedzielko, Zalasowa	22
.....	22
walka	22
samotność.....	22
protest babci.....	23
Wyróżnienie oraz Nagroda specjalna: za tematykę regionalną (powiatu łosickiego) godło: MARKOWE - Marek Pietrzela, Biała Podlaska.....	23
Łosice.....	23
Profil lekko ożywa.....	24
Gdy rodzi się piosenka.....	24
Wyróżnienie godło: HABERBUSH&SCHIELE - Krystian Matuszewski, Mińsk Mazowiecki.....	25
Łosiccy Sprawiedliwi: Helena Szmurło.....	25
Łosiccy Sprawiedliwi: Wacław Szpura.....	26
Łosiccy Sprawiedliwi: Adolfina i Stanisław Szczerbiccy.....	26
Nagroda specjalna: za utwory nadesłane przez młodzież szkolną godło: FIRE - Aleksandra Koźluk, Szkoła Podstawowa Nr 1 Łosicach.....	27
***.....	27
***.....	27
***.....	28
Nagroda specjalna: za utwory nadesłane przez młodzież szkolną godło: JOGOBELKA - Izabela Pawluk, Niepubliczna Szkoła Podstawowa w Szydłowie.....	29
„Tęsknota”.....	29
„On i Ona”.....	29
„Nie poddawaj się”.....	30

JURY KONKURSU:

Ernest Bryll – przewodniczący Jury

Jan Zdzisław Brudnicki

Ryszard Kornacki

Joanna Obrepalska

Tomasz Dobrowolski

I nagroda

godło: KAPITEL - Maciej Anczyk, Kraków

Krwiobieg

Przez arterie płynie zapach z paleniska.
W ustach posmak chleba z domowego pieca.
W izbie dzieciak przysłuchiwał się z bliska,
Starszyźnie szukającej w drugim człowieka.

W płucach, w kręgosłupie, w tkance mózgu, w mięśniach
Ręk, co po dniu zmęczone szanują wysiłek.
Wiara, że żadna przegrana to nie klęska,
Bo dobre oczy przy stole i wspólny posiłek.

Nasze podwórko i kaczeńcowe łąki
Wplecione we włosy, skóry szew i tętno.
Latawiec sklejonny mąką i marzeniami
Puszczany z dziadkiem leci wciąż nade mną.

Rękopis znaleziony w kropli wody

Nielot rwie się wzwyż, choć nie dane mu fruwać.
Osioł gra na lirze, a królem jest błazen.
Wody rzek nie płyną ku delcie od źródła.
Empireum zrównało się z lupanarem.

Nektar Hesperyd ma smak gorzki i przaśny.
Ślepiec ślepemu robi za przewodnika.
Na Panteonie korowód wielobarwny,
Z przodu ten, który kiedyś pochód zamykał.

Drzewa wiją się korzeniami do góry.
Za życie trzeba dziękować Brutusowi.
Złotym runem zwą skrawek bydlęcej skóry,
Gdy Lot w miejsce żony stał się słupem soli.

Płynie odwieczna rzeka: eviva Tarte!
Stłoczone chmary biorą na Parnas winę
Mistrz i pachołek dzielą tę samą kartę
Ocean jest teraz twoim labiryntem.

Autodonos

Jestem nikim, czy jeszcze będę nikim,
we mnie się bawią Remus i Romulus.
Akcja, reakcja - jakie będą wyniki,
dla jednostki pośród jednostek tłumu.

Ponoć każdy nosi w plecaku buławę
i buduje Rzym z własnych starań i znojów.
Widząc życie podłe, kiepskie i marne,
gdy obok toczy się to tylko dla orłów.

Czuć własną drzazgę, widząc u innych belkę,
pionkiem i królem chodzić wewnątrz parami.
Najtrudniej dać odpowiedź na pytania proste,
arką i potopem opasani sami.

Nie potrzebować sędziego ani kata,
popiół mieć cały czas w kieszonce przy sobie.
Przy ostatnich ruchach nim dostanę mata,
ręką wysypać go na pochyloną głowę.

II nagroda

godło: TARNINA - Janusz Pyziński, Dębica

Ślady

każdy ma swoją rzekę, wspomnienie wybielonych ścian, zapach siennikowej słomy, echo morza zamkniętego w muszli, gdy światło zawęza się nagle, umykając przed pogonią cienia, płynęliśmy pod prąd, jak ryba na tarło; dwa popołudniowe cienie sięgające brzegu, niczym przęsła mostu, albo oka sieci, rozpięte na rzeczach najprostszych, mogły być domem lub szubienicą^ odwiedzać świątynie, poznawać siebie po zapachu książek, by przemilczać wspomnienia, podobno litery odstraszały zło, choć czasem rozdają truciznę i ład, dopóki można czytać. oszukując wzrok. dopóki brnąć w zgodnym stadzie, wznosić ponad, by zamieszkać na odległej gwieździe, śnić wyraźnie niewyraźne sny. poczuć świeżo zaparzony dym. liturgię ostatniej wieczerzy ze skradzionych jabłek.

z dzwonów na majówkę, wytrącaliśmy ciszę lotu nietoperza, i wiatr, skręcający obok płonącego wzgórza, w pierwszy błady świt, w bujanym fotelu na krużganku słońca, przynosiłaś, pamiętam, swiergocący album, z wyblakłymi zdjęciami miejsc, w których budowaliśmy dom. dom gęstniał dziećmi i nostalgią, wypełniał aromatem postów i zmartwychwstań, wspaniały modlitewnik ostatnich dni świata, wyjęty z ust ziemi, zegarek z okrążoną tarczą, taki sam jak wczoraj; trzeba umieć nieść słońce na przegubie dłoni, wymodlić pod Twoją obronę, by w pięty

nie wbiły się drzazgi z polakierowanej pamięci drzewa, osiada we mnie obrzmiałe zmęczenie, niczym Stanisławskiego Ule pośród pól.

schowaliśmy w tych miejscach, wszystkie wygaszone słońca i splecione dłonie jasnych źródeł ciepła, symbolikę dotyku, rany, które należy przewyciężyć, żeby móc opowiadać o wydeptywaniu ścieżki, w nieznanym, różanym ogrodzie, i milczeć o zbieraniu cierni, zstąpić w ból. jak mleko do nabrzmiącej piersi. drzewa ułożyć w konfesjonał, echo słów w modlitwę, w głód nietknięty chleb, wyrzucony na śmietnik wpisani w drewno, jak Chrystus umierać, za każdego z nas, osobno, dzień po dniu. aż umilknie werbel ziemi sypanej na ostatni kopiec, można się wtedy poczuć jak świerszcz, zamknięty w przeźroczystym słoju, albo podróżny, zapętlony w nieznaną przestrzeń podziemnego przejścia, jednoosobowa wyprawa w głąb zmarszczek, kłótnia z Bogiem o to, w którym momencie następuje przemijanie, jest jak szum piasku, przesypywanego pomiędzy palcami, dzieciństwo pachnie wtedy egzotyczną wyspą, śni się po dusznych nocach, później czytałaś mi książki, o nieznanych stronach, szlakach do rajów. linie papilarne cieni, bez kształtu, zapachu i smaku w mlecznej poświacie pierwszego śniegu, ostatni wiatek między szczelinami spróchniałego płotu, jak piecowy popiół zapieczony w chlebie.

z kopert najbliższych ciała wyciągam zapomniane listy, otwieram adresy do nieobecnych, tam deszcz wciąż nasącza kamienie w ciężar nie do uniesienia, i ptaki częściej wysiadują parapety niż gniazda, podpieramy się o siebie, idziemy. jeszcze.

Nasze Emaus

twardnieje na kamień dom i chleb, nieprzekładalne na inny język, i mróz przenika, i tęsknota za ciepłą kotłową strzechy.

to, co najdotkliwiej boli, to odliczanie kroków wstecz, do miejsc wciąż tkwiących w pamięci, i ludzi, którzy gdzieś odeszli, niczym wspominający wiosnę śnieg, ciężki jak sumienie, ze ścieżek ulatnia się ciepło, tkające pled na zimowe lata. potrzeba bliskości jednoczy wszystkie chłody w cierpliwą modlitwę świecy, wtlacza w krwioobieg ostatni oddech, wracający do swego początku.

w którą stronę się budzić, by na jawie śnić szczęśliwą dawność, kiedy na progu pochylona matka i zapach śniegu, gdy słońce najbliżej. coraz węższe ścieżkimoszczą się w zmęczeniu, pachnie drewnem świątynnym świątobliwa starość, tęsknota tylko zawsze świeża, wraca drutami wysokich napięć, lśni pajęczymi nićmi.

wspomnienia drogie jak potrzeba wiosny, podwójny portret wczoraj-dziś, zostanie ze mną już do końca, każde słowo mnie do niego zbliża; nieokreślony aromat malwy, zegarek po ojcu, medalik po matce, za paznokciem areał żniwnych pól, gdzie przycupnął czas, zanim horyzont zaniknie się fastrygą czarno-białych dni.

tam, na podobieństwo tęsknoty, z piasków wyrzeźbiłem krzyż rozstajów, i głębię arki przymierza z orką - siódmy raj zdobyty lemieszem, tropionym przez słońce jak zajac, zapisałem pamiętniki czasem pierwszych miłości i rozstań, widziałem śmierć biedronki w wieku dwóch kropek, ucząc się pić deszcz i jeść sól z nieba lipcowego ganku, kiedy skowronek malował wieś, drgającym potokiem pogodzie na przekór.

koryguję niebo do chabrów z dzieciństwa, i na stawie co zawsze udawał morze, buduję most dla nadziei i wiary, po którym przechodzi pustka, drwa narąbane, piec napalony, pierzchły ostatnie metafory, i końskich kopyt odległy tętent na drodze, pozwalający dojrzewać słowom i mleku matki, sklejać skorupy w dzban, najdoskonalejz wysokości płotu spijający pamięć, nierozszyfrowany kod powrotu do źródła, i to psów szczekanie, zapętlone w echo uchylonej furtki, i strach przewieszony przez drzewo, jak szmata na szpaki.

wpisuję siebie w kwadrat tamtych godzin, gdzie czas wydeptywał różańce, Andersen dla baśni zapalał lampę, a stara jabłoń pozwalała zgrzeszyć, wybieram najpiękniejsze obrazy, zanim zmrok je zatrze. i żaden marmur, choćby kararyjski, nie będzie mi droższy, niż próg drewniany, smakujący powrót chłopięcego wiatru, *tutaj*, tam się dzieje, zawęża krajobraz do kolejnej stacji, zamykając wszystko w szerokości ramion, pytasz o palce w ciele mego boku - są kruche jak wszystko, co w złoconym gipsie.

mam przetarte kolana od klęczenia w chwastach, wyrosłych na gruzach śródpolnej katedry, nad którą tli się jeszcze, wieczna lampka gwiazdy. poetyka bliskości sacrum i profanum. remedium na sny o umarłych, nasze Emaus.

Chciałbym

zostało tak niewiele w nas, z tego, co tak dużo było do zapamiętania, krzywy stół i krzesło ze złamaną nogą. ściany wybielone światłem, zapach placka i bajek, pełnych nieśmiertelnych wrażeń dzieciństwa, nieśmiertelność polega na trwaniu, trwanie jest wiecznością tego co już było. cieni i kamienia pod węglami domu, więzów krwi i ciała, splecionych przyszłością.

pożółkły fotografie, słowa spowszedniały, tam gdzie drogi najsmutniejszy aspekt, wyśpiewuje z ptakami uroczyste requiem⁵ pokrywając zieloną stopą ziemię już niczyją, milknę, tyle martwych ścieżek, połączonych w jedną, tyle brzegów, przed gniewem wstrzymujących wodę, tyle róż, udających miłość, nie próbuję już nawet prostować zakrętów czasu, który właśnie wydeptuje pacierze do Najświętszej Pani.

w świetle witrażowych szyb, wszystko wygląda inaczej. muszę w coś wierzyć, budować nowe światy, tak daleko dalekie, żeby na siebie nie patrzeć, nie oglądać się w lustrze, które na pamięć zna kształt mojego ciała, niby wszystko jak przedtem, kolorowy światłocień maskuje brak kilku stron życiorysu, których nikt nie jest w stanie dopowiedzieć, moja wina i strata, i kara, za którą nieznajomy ktoś, zapala światło w obcym oknie.

tak chciałbym, nachalny w swej nieobecności, w ciepłym znaczeniu słowa, niepewnym zapachu sieni, rozmienić na drobne los. oprzeć plecy o kaflowy piec. rozpalić świąteczny ogień, rozsiać się przed nim w wilgotnych dniach, aż słońcem zamruczy fotel, sen zawinie się wr zieleń i wszystko się potoczy odwijaniem kłębka, niezależnie od czasu, niezależnie od miejsca, tu wszystko zależy od trwałości tego, co zostało w nas.

nauczyło na nowo oddychać, pustką i dokonaniem, nowych nazw, przymiotników i barw. rozkrawać pachnący świętami chleb, zbierać myśli wśród spróchniałych belek, siodłać do podróży cienie, w najczulsze miejsca, które zapadły się w ziemię, w jednym odbijamy się lustrze zapatrzonym w niebo, milcząc o cierpieniu, przeczekujemy wędrowanie słońca, od kamienia po kamień, pod który, kiedyś pot się wturlał. dobre spoiwo fundamentu z dachem,

i chciałbym wierzyć, że to tylko chwila, wiatru zimny dotyk, w „Zadymce” Chełmońskiego zagubiony krzyż.

II nagroda

godło: **PLISZKA - Edytka Wysocka, Miastko**

W łosickiej osadzie leśnej Przeszłość

Czy ktoś rankiem przyglądał się owocom leśnych jeżyn? One, świeżo po rosie, błyszczą jak czarne perły. Na naszą polanę przychodził z procą w kieszeni taki śmieszny chłopiec. Zrywał je garściami i wciskał nam prosto w usta. A działa się to dawno temu, na leśniczówce dziadka. Stała tuż za niewielką podlaską wioską, utkniętą wśród zagajników i leśnych ścieżek. Był to nasz wielki, dziecięcy świat. Wdychaliśmy powietrze prosto od polnych ziół i koszonej trawy. A z ostów i łopianów, całych w liskach, wyjadaliśmy smakowite listki młodego szczawiu. *Ale my wtedy byliśmy inni. Nie tacy jak teraz.*

Czyja dłoń kreśliła tamte scenariusze? Dlaczego dzieci odczuwały inaczej, widziały więcej? Skąd brała się tamta beczasowość, fascynacja i ufność? Dokąd odszedł baśniowy świat dziecięcych opowieści, gdzie Bóg zawsze był dobry, a wszystko zgodne z naturą? Przyroda i jej mistyka. Nawet leśna polana, cała w radosnych świergotach, gdy nastawał wieczór i czas pacierza, owijała się bajkowym woalem mgieł... Wystarczyło wyjrzeć zza okienka, by dostrzec rzeczy osobliwe. Arcydzieła rodzące się w zdziwionych oczach dzieci... Na tamten czas i wiosna przychodziła wcześniej. A zaraz za nią zapraszało lato. Trwało w swej powinności długo i łaskawie. Bóg sprawiedliwie zsyłał burze, ciepłe deszcze i słońce, a ludzie jakoś bliżej siebie byli. Nawet śmierć wydawała się naturalną składową czasu... Cywilizacja jakby sama w sobie...

Ów świat, cień rzeczy przeszłych, nie przybiegnie do powtórki - teraz, gdy inna rzeczywistość, inny czas? - Ot, po prostu - jak woda.

W łosickiej osadzie leśnej Nostalgicznie

Czy pani tutejsza? Bo ja dawnych śladów szukam. Mrok rozgarniam – proszę pani. Wybudzam pamięć o tamtych obrazach. To jeszcze nie twarze, nie dłonie, lecz blisko. Już pogłosy ich słyszę. Już szepczą do moich myśli tamtymi chwilami. Nabierają rumieńców, emanują ciepłem...

Czy pani wie, że zostawiłam tu swoje korzenie i skrzydła? To nic, że wiatr nie ten sam. Wróciłam. I oto jestem. I znowu mam siedem lat. Lecz dostałam je tylko na chwilę. Zaraz odpłyną, więc muszę się śpieszyć, śpieszyć...

...Bosonogi chłopaku z procą w kieszeni. Daleki już jesteś. Ale przybądź. I jak dawniej - bądź leśny. Może raz jeszcze dojrzeją nam czarne jeżynowe perły? Rozjaśnimy dni edenu, które cieniem nam legły.

...A pamiętasz trzcinowisko na rybnym stawie? Pluskające tam płocie i terkoty rzekotek? A tego szczygła na samym czubku topoli? Szczebiotał dzień w dzień, skoro świt. To był poranny budzik dziadka. I stamtąd szła nasza ścieżka. Kręta jak zaskroniec. Prowadziła na wielkie pola miodnych łąbinów. Ach, jakżeż one nam pachniały. Jak gwiazdkowe pierniczki naszych mam... To właśnie tam, patykiem na piasku, wymyślaliśmy sobie przedziwne imiona. Polne, błotne, leśne...

A siedlisko buczyny za dziadkowym bajorkiem, pamiętasz? Może obleką je znów puchowe obłoki? Tamte, dawne. Jakież one wtedy były rozdmuchane... Jak kędzierzawe koszycki ostów, albo puszyste pierzyny naszych matek...

Matki... ich obraz prawdziwy... czy otworzy się nam...?

Przemijanie? *Przemijanie nie w nas*. To tylko słowa - Proszę pani.

Ale pani odchodzi? Pani nietutejsza?

Łosickie klimaty

Jest takie miasto
mojego dzieciństwa
Gdzie duch młodości
budzi się przed świtem
By w nieprzeniknionej mgle
przysiąść legendą wspomnień

Świt go unosi
Orbitą lat wraca
Podzwania krokami czasu
Uśmiechem przeszłości

Przyplývają obrazy
Wynurzają się z rzeki Toczna
Snują historię
Czasów minionej beztroski

Miasto oddycha
Przestrzenią
Czterech stron świata
Tak otwarcie prostą
Jak dawny Plac Targowy
Który kryje w sezamach pamięci
Cienie ludzkich kształtów
I snuje starołosicką sagę
O dziejach Dumnego Miasta
Podlaskiej Krainy

III nagroda

godło: SZMER - Anna Piliszewska, Wieliczka

ŁOSICKIE IMPRESJE TOCZNA

Co opowiadasz wodo, leniwiejąc w swym biegu? Komu
snujesz historie, gdy z łosickiego mostu
nikt nie zerka w twój nurt?

Już obrócone w popiół tamto motyle skrzydło, odbite
w tobie jak w szkle. I nie ma tamtej jaskółki, którą nadal pamiętasz —
w jej piórach zagaśł monodram skroplonego w sen światła.

Gdzie się podziewa czas
mgielny, niezatrzymany nagłym ruchem migawki? Jaką rybą
odpłynął w jaki zaprzęsły akwen, zagarniając za sobą
echa, kształty i cienie?

Na próżno seplenisz, taflo! I próżno nadstawiać ucha -
co dzisiaj wyszeleszczone, jutro już odmienione. Nie
zaświadczą ci drzewa. Opowieść wody zawsze jest inna
- jakże różna od mowy roślin, ptaków i zwierząt.

W żyłkach liści i w sierści czai się inne ciepło, gaśnie
inny puls zdarzeń - stałe jest tylko miejsce: łóżysko,
w którym kamienie, rybi szkielet i muł. Ale przecież dla ciebie miasto układa
pean, wnurza w twój kryształ

cienie, niby miedziane grosze ofiarując kolejny
peryferyjny sen, niespisany
w języku ludzi, aut i żeliwa - zanim połkniesz,
cierpliwie go w korycie kołyszysz.

Do kogo, wodo, seplenisz że mijają liść, wróbel, łątka
i ta dziewczyna, która dziś zgubi klucze, choć jeszcze nic

o tym nie wie - upadną w toń jak żelazna, opłakana
grzechotka aż na dno niepamięci
w zimny potrzask półbycia i gnuśnego rdzewienia.

Jarzębinową barwą zamruga nietrwała
zmarszczka, zanim się przyoblecze
w kobaltową oponę - nim, Toczno, odbijesz obłok: chabrowość
letniej pogody

- może to właśnie wtedy powierzę ci jeden
włos, zamiast łzawej historii. I to o nim opowiesz
pluskiem
ważkom, powietrzom, kiedy mnie już nie będzie...

ŁOSICKIE IMPRESJE MILCZENIE MACEWIDRZEW

Przesnuli się wstążką cienia, szeleszcząc i połyskując
jedwabiem czarnych chałatów, nim wchłonęła ich
ziemia w trzeszczeniach i kołysaniach drzew, zmęczonych
czuwaniem nad kamieniem ich snu. Stań

przed bieloną bramą - za nią rząd szarych macew, inskrypcje powyjadane przez
czas, który pożera. Światło

proszy z konarów jak z podchmurnych synagog - i, jakby
w oczekiwaniu, stary kirkut zastyga - i staje się

czujna cisza, w której mógłbyś usłyszeć
szelest Tory, ostrożnie rozwijanej rękami sędziwego
cadyka. *Alija chatan Tora...* I zdaje ci się, że widzisz
postać, jaka przystaje
za parawanem liści jak za zdobnym *parochet*, zanim prędko

pomyślisz, że to przecież złudzenie - i suchy
listek upada jak strącona jarmułka. Czy gdzieś,
w Jahwe wiadomej, niedostępnej przestrzeni krążą prośby
o kadisz, oddzielone
na zawsze przezroczystą przegradą

od dziejących się zdarzeń? Zgaduj! Nie masz dostępu do przestrzeni umarłych.
Lecz z drzeniem układaj kamyk, jak przykazano w Księdze Jozuego. Szeptem
mów, choć nie wierzysz, że usłyszą cię cienie, gdy, aby odpominać, odchodzisz
od zgiełku miasta

w milczeniu macew i drzew...

ŁOSICKIE IMPRESJE MEMENTO

A gdy milczkiem przepłynął czas o barwie pszenicy
i błękitnego lnu, a jabłoń złożyła głowę pod szczerbatą
siekiere, śpiewającą o deskach i skleconych z nich trumnach,
dom zastękał, a nocą

deszcz buszował i kaszłał w popękanych dachówkach.
W rynnach - świszcząc i jęcząc, wiatr się zrywał, szamotał
z dudniącą o blachę strugą - i zbudziła się Toczna: podpłynęła
pod próg. A ojciec stał w środku snu - próbował garścią osłonić
mrugającą łojówkę, która chciała zagasnąć. Wszystkie dachy i
drzewa wydawały się płonąć
w tchu przedwczesnej jesieni - i drętwiały powieki od nagłego
widzenia.

Świttem ojciec na klęczkach wychodził ze swego śnienia.
W rondelkach pyrkała kasza. Matka w czarnej sukience
podawała nam sól, na ceracie ostrożnie rozkładała talerze
- pęczak tężał nam w gardle i smakował

jak ług. I trzeba było już jechać. Na drabiniastych wozach
w grubych linach, w powrósłach
stoły, krzesła, kredensy sterczącymi nogami dźgały w bęben powietrza. A woda
wypełzła z brzegu - aby na nas popatrzeć. Strzelił bat,
poszły konie, zadygotał karawan skrępowanych kłamotołów. Ojciec
zapalił sporta
i na czoło nasunął postrzępiony kapelusz. Za plecami szeptały
porzucone zarośla, ciemniejące zakola, wartki nurt, sepleniący:
- Zapamiętaj, że nigdy nie będziesz miał innej ryby ani rzeki
przede mną...

III nagroda

godło: MARANA - Tadeusz Coobus Knyziak,
Warszawa

ŻYWOPŁOTY

Tam, gdzie zesał cię los, na dźwięk słowa Narew, ludzie o nieufnych oczach
pytają, czy wiesz, gdzie leży Jedwabne, czy daleko stamtąd do twojej rzeki. Coś
tam słyszeli, coś czytali, szczątkowa to i kaleka wiedza. Bo daleko i blisko
zarazem, I tak by nie zrozumieli. Od twojego dzieciństwa, białego nadbrzeżnego

piasku oraz odcisniętych w nim dziecięcych stóp, odgradzają konstrukcje ze szkła i aluminium, oddziela zawilgość historii, spazm rozpedzonych aut i pisk wyścigu szczurów.

Nie wstydź się, że mając do wyboru tyle sprawdzonych wydeptanych szlaków, wolisz kroczyć po własnych niedoskonałych śladach. Nie pozwól, by odebrano ci aksamitność materii, skrywanej za żywopłotem powiek. Nawet jeśli przeszłość boli, czas psim językiem wylizuje rany. Ale ona nie boli, coraz częściej układa się na poduszce obok. A gdy dostrzeżę, że to terazniejszość jest bolesna, przytula cię do siebie.

Noc nakłada koszulę, wiąże szalik w grochy. Duch gasnących świateł szuka dla siebie miejsca w uspieniu drzew. Ich przymknięte powieki też potrzebują odpoczynku od ludzi i ptaków. Drżeniem odpowiadają na każdy przechwycony dźwięk, na głosy z dalekiego niebytu, słowa w językach nie do końca zrozumiałych. Bezruchem reagują na milczenie przydrożnych kamieni. Poddają się sennemu nurtowi, jak patyki, które mały chłopiec wrzucał kiedyś do Narwi, by móc choć przez chwilę pozazdrościć im szczęśliwego poddaństwa.

Patyki, które ty wrzucałeś.

POMIĘDZY ZIARNEM I WODĄ

nie zadeklaruję na powitanie słowa przyjaźń
to biały ptak o niewyczuwalnej płochliwości serca
którego drżenie wyczuwa się dopiero w klatce dłoni jego skrzydłami nie są słowa
tylko zrozumienie
i lekkość wznoszenia się ponad

nie złożę słownych obietnic
ale usiądę przy tobie kiedy będziesz chory
podam napar z ziół i spróbuję uleczyć dotykiem
wzmocnić uśmiechem
podeprzeć bliskością

nie zaoferuję że będę cię pocieszał
gdy odejdzie ktoś bliski
wysłucham płaczu w milczeniu
wilgotnym oczom podam szorstką suchość
na słabnącej ręce zacisnę mocny uścisk
podzielę **sie** wódką gdy zawiodą modlitwy
będę obok gdy bezduszny czas
zakpi z twojej bezsilności

przyjaźń to ptak wrażliwy i płochy
odleci gdy wyczuje brak szczerości
pozostanie gdy sypniesz mu ziarno
podasz naczynie z wodą
powstrzymasz się od krzyku i gwałtownych ruchów

słowa też są ważne
ale wymagają oddzielnego naczynia **ustwionego**
pomiędzy ziarnem i wodą
pomiędzy krzykiem i ciszą
pomiędzy dłonią udzielającą pomocy
i tą która jej rozpaczliwie oczekuje

BIAŁY PTAK

Rozptaszyła się nadmorska plaża, rozszczebiotała.
Dziwny to widok, same czarne ptaszyska,
i jeden tylko biały. Rybitwa. Jak małe światełko
w ciemności, jak śnieżny przebłysk na ciemnej
rogówce oka, na którą horyzont opada pośłoneczną
powieką. Co je zwabiło tak stadnie? Martwa ryba,
zasolone wodorosty? Poblądziła, odezwało się moje
zadziwienie na widok osamotnionego białego duszka.
Twoje mądre zrozumienie też przystanęło na chwilę.
To nie ona, to tamte zablądziły, odpowiedziałaś.

Każdej nocy w wędrówce przez ciemność
twoje palce szukają moich, odnajdują, zaciskają,
nieruchomieją. Sen wygładza ostre kamienie
i śmielej stawiasz bosą stopę, bez lęku że coś
spłoszysz i że przebudzi cię szelest poderwanych
skrzydeł. Ze wgniecenie na poduszce może
stać się rano pustym gniazdem. Twój spokój,
to moja dobrowolna niewola, brak chęci wyzwolenia.
Bo piękna to chwila. Piękne sekundy i godziny.
Piękne krople życia i piękny ocean.
Czuję się bezpieczny. Czuję się szczęśliwy.

Wciąż idziemy tym brzegiem. Z tobą przy boku
nie boję się błędzić. Gdy mówię, spójrz na te niebieskie
drzewa, tłumaczysz spokojnie, że to raczej niebo
jest dziś bardziej zielone. Lubię jak przemalowujesz
mój świat i to, jak uczysz mnie milczenia we dwoje.
To trudna sztuka i ważny test na bliskość, podobnie
jak mowa dłoni przed snem, zaplecionych aż do bólu.
Wiem, że jeśli cię stracę, sam nie odnajdę dalszej drogi,
zagubię się w niedoskonałym postrzeganiu kolorów.

Dziś pryzma białego piachu należy do mnie.
Odważnie wchodzę między czarne ptaki.

**Wyróżnienie oraz Nagroda specjalna:
dla najlepszego literata z powiatu łosickiego
godło: WILCZA JAGODA - Marianna Pawłowska,
Niemojki**

Wolność wyboru

Zaczyna się od wewnątrz
Najpierw tracą czujność
Własne myśli odnajdują w cudzych

Choć gardła jeszcze bołą
Po pierwszym w życiu krzyku
(Matki ciągle go pamiętają)
Wyleli się lawą na jaskrawo oświetlone ulice
Leci fajna muza
Skandują hasła wydziejczone ze znaczeń

Idzie upiorny pochód
Szeroko daleko

Poza granicę rachunku sumienia
Jakby z pękniętej tablicy dekalogu
Zły czas wypalił piąte przykazanie

Serce w piersi się tłucze
Głośniej niż szkło o asfalt
Boję się
Że kryształowa kula rzeczywistości
Może nie wytrzymać tego dysonansu

Tymczasem
W izolacji od bliskich
Oglądam wiadomości
Kolejne fantasmagorie
Przewidują jutrzejszy krajobraz po bitwie

Wierna rzeka

Bugiem płyną
Przez oczerety i praty
Obłe cebule cerkwi
Nadrzeczne łęgi i olszyny

W dół kominami zwrócone
Wioski siwe
Kopuły monastynu

1 tabuny obłoków
Rącze białe konie
Słysząc tętent
W janowskiej stadninie
Już je na pastwisko gonia
Z pratulińskiego kościółka
Mocny głos się niesie
Opowiada historię unitów
*kiedy ja była mata
mati mene tak śpiewała...*
*nakładano wielkie kary
by się wyrzec swojej wiary
nie zapomną waszej męki
srebrne fale Bugu rzeki*

****

Pejzaż efemeryczny z zachodem słońca w Serpelicach nad Bugiem. Niepowtarzalny performans, tylko tu i teraz. Cienie rozłożystych konarów, odbicia splecionych gałęzi jak dawne bestiaria, iluminowane księgi z przedstawieniami zwierząt i fantastycznych stworzeń, żyjących gdzieś na nieodkrytych jeszcze planetach, a może tuż tuż, w bużyskach, pobliskich bagnach i mokradłach starorzecza. Bajecznie kolorowe, z kobaltem nieba, pigmentem lazurytu, amarantem zachodzącego słońca. Płynie złoto splukane z cerkiewnych kopuł w Jabłecznej. Lśnią orzechowe, bizantyjskie oczy Poczajowskiej Madonny, o której opiekę modlą się z tej i z tamtej strony rzeki.

Proporcje i perspektywa kreślone mistrzowską ręką. Opadłe liście zatrzymane przez wystające korzenie tworzą dekoracyjne kompozycje, misternie plecione warkocze, sznury w oparach i mgłę, zagmatwane jak wizje podlaskiej szeptuchy. Wywróżyła sobie jałowcową śmierć w gotyku płomienia i fajerwerkach iskier.

Żywiół wody z dosłownością i niezgłębioną tajemnicą.. Tu niebo z ziemią zlewają się w jedno, woda powtarza niebo. Pion - lustrzane odbicie drzew, poziom - zielona grawitacja. Dwa światy w lustrze płynącej wody, wiernej rzeki, która przyjęła wszelką boleść łez. bez dzielenia na obrządki, wyznania, nacje. Oto łzawica, w którą spłynęły nieznane historie cichych, nieznanymi wielkimi dusz świata, a prostych chłopów z Pratulina, z Komicy, Szpaków^ unitów z Podlasia. Tyle bólu na obu brzegach.

Słońce złotą fastrygą zaszyło horyzont. Pejzaż utkany ze światła i mgły, jak wieczorna modlitwa - odmówiona szczerze i z pokorą w sercu jest obietnicą cudu nocy. Rozedrgana wieczorna tafla uspokojona poświatą księżycy, ustanawia właściwy porządek rzeczy. Kończy się lato. Miliony istnień na nadbużańskich łąkach czeka na sen lub śmierć. Matka Boska Cierpliwie Słuchająca wyjmując ze swojej korony jedną z gwiazd i rzuca w otchłań nocy. Jeszcze jedna modlitwa została wysłuchana.

Wyróżnienie

godło: DRUGI BRZEG - Mariola Kruszevska,
Mińsk Mazowiecki

---

depresja

nie pamiętam początku
źródła czarnego potoku
gotowałeś się w nim jak żaba
wieczór po wieczorze
i jak żabę zamknięto cię w słoiku z napisem
Fragile. Nie dotykać.

otwarte morze czeka na ciebie daremnie

chciałam być lekarzem światła
może nawet doktorem
pilnie studiowałam uczyłam się ciebie po literce
i poczyniłam znaczne postępy
osiągając stan ponad poziom

na morzach trwa sezon przyływów i odpływów

pomyliłeś babki z piasku ze szczytami Tatr
nie martw się to tylko kwestia złych proporcji
a może miejsca z którego daleki widok zamazuje ostrość
kształtów rysów
nie patrz na te kurhany obróć głowę spójrz na biegnące fale
a potem w niebo

tam
obłoki i mewy zawsze będą się kołysać
na białych skrzydłach

Graal nie istnieje więc po co się trudzić

zazdrościsz wiem to na pewno zazdrościsz
liściom wędrującym ze szczytu na ziemię tylko po to by umrzeć

jesteś jak drzewo wrosłe w jedno miejsce
do którego na próżno pukają wszystkie dzięcioły

siedzisz zawsze od nowa na walizkach obrosłych pleśnią nie powracasz znikąd

próg to linia horyzontu wiesz że tuż za nim dzień rozkwita drogami pełnymi
nieznanych podróżnych

a ty niczym łódź na mieliźnie
darmo czekasz przypiływu

kotwica

przerzuciłam groblę przez ocean
zbudowałam ją z kamieni wygrzebanych na plaży
jeszcze cieplej od naszych ciał

tkwię bez ruchu na podobieństwo pomnika
cierpliwsza od pustej katedry
wierniejsza od Penelopy przekrzykuję śmiech wiatru
ale wołanie dawno temu wydziobały mewy
zanim wykiełkowało na obłoku bledszym od zaciśniętych ust

nad groblą przeszła burza może nawet dziesiąta podziurawiła baldachim błękitu
wyślizgała kamienie lśnią teraz jak czaszki potopionych i jest się czego bać

stygnę niczym hiszpańskie uliczki o świcie
czy pamiętasz jeszcze o czym marzyliśmy w ich objęciach
udając że samoloty to tylko ptaki

burza przerzuciła poręcz nad groblą
pomóż
bo nie przyciągnę drugiego brzegu tylko dwiema dłońmi

mój Odysie z Nowego Jorku
liczyłam wschody i zachody
wypatrywałam nowiu
ale wszystko to jak piasek w rozbitej klepsydrze
czekający przypiływu zamiast deszczu
spadających gwiazd

Wyróżnienie

godło: TO JA - Irena Wanda Niedzielko, Zalasowa

---

walka

za jesiennym oknem
babie lato mocuje się z poręczą balkonu
usiłuje przesunąć ją w lewo
(ta jak dotąd opiera się skutecznie)
wiatr próbuje wydoić całe światło
z kropel rosy suszących się na sznurze
goni packa za skołowaną muchą
szarpie złodzieja pies za tyłek
ziarno przedziera się
z determinacją być albo nie być
przez skiby zamarznętej ziemi
wije się szara kulka zająca
w szponach orła bielika
walczy pamięć z białymi plamami
pacjent przyjmuje leki
zapobiegające odrzuceniu przeszczepu

umierają z głodu afrykańskie dzieci
spadają bomby na ludzkie osiedla
na szkoły na szpitale

samotność

odkąd popsuła boże plany
uporczywymi modlitwami
nieoczekiwanie wysłuchanymi
przestała liczyć na niebo
odkąd klucze ptaków
powróciły stadem tratujących wołów
nie umie zaufać słowom
odkąd zawiodło ją własne serce
które miało widzieć najlepiej
a kazało kochać nie tego co trzeba
odwróciła się plecami do ludzi
i do siebie
samotnieje teraz
w czterech ścianach

wiary
języka
tłumu
własnej skóry

protest babci

(wnukom)

opiekunka do dziecka
jak to
ktoś obcy miałby zabrać ze sobą
te wszystkie uśmiechy bezzębne
te gruchania gaworzenia
bekania ulewania czkawki
kupki kolki wrzaski
i roztrwonić zaraz po wyjściu z domu
wyrzucić z pamięci
za pierwszym lepszym rogiem
o nie
to musi zostać w rodzinie
lepiej będzie
jak sama zajmę się wnukiem

**Wyróżnienie oraz Nagroda specjalna:
za tematykę regionalną (powiatu łosickiego)
godło: MARKOWE - Marek Pietrzela, Biała
Podlaska**

Łosice...

Miasteczka mają swoją lekkość
jak puch łabędzi.
Mgła szyje niewidkę,
wieże św. Zygmunta wniebowstępują.
Znów ikona Matki Przczystej czuwa,
a park zamyka się na czwartą wieczność.
Macewy szepczą swój kadysz,
a nagły wiatr znad zalewu
uderza w wielkie żagle dębów.
Łosice odpływają ponad Toczną,
wyżej, niż ulatuje wyobraźnia.
Przerażona jemiołuszka
rozbija się o szybę w oknie.

Duch czasów też ucieka na oślep
przed przekleństwem gorszych lat.
Tylko klucz żurawi otwiera zamek nieba.
Łabędzie na wyspie chowają dzioby pod skrzydła,
puchate kule wiedzą, że trzeba przeczekać^
noc, która dławi się kosmatą czernią.
Lepszy jest świt z początkiem początku...

Profil lekko ożywa

Śp. Ryszardowi Chojeckiemu, który cenił Sp. Romualda III

Panie Ryszardzie już kilka lat po śmierci
ale mechaniczni fej sbukowicze piszą do Ciebie życzenia
- Niech Ryszard się dowie,
że myślisz o nim w dniu urodzin - ponagła nas spam.
- Dobrego dzionka urodzinowego
Wszystkiego dobrego!
Tylko szczęśliwych dni!
Samych radosnych chwil!
Do tego dużo uśmiechniętych buziek
co świecą słonecznym blaskiem
lepszym od zniczy.
Sto lat!
A może więcej.
- Wszystkiego najlepszego! - bez końca.
Z odruchu i z rozdzielnika znajomych.
Facebook łączy niebo z ziemią,
zszywa światy z różnych galaktyk i porządków.
Wzbogaca przenikanie z zapętlaniem.
Profil zastygł z wezwaniem
-Napisz coś do Ryszarda - sam mnie zachęca.
Ożywa tylko w kolejne urodziny.
Już wyblakły szczegóły: studiował, uczęszczał, w związku.
313 znajomych nadal pozostało wiernymi prawie do wieczności.

Gdy rodzi się piosenka

Będę spełniać Twoje sny
tylko powiedz mi
czy nie drwisz?
Będę kochać Twoje dni
tylko słuchaj, czy nie śniesz?
Czy też pragniesz?
Wreszcie: ja i Ty

Tylko dwoje. My.
Usta usta, serce w serce.
To jedyne i najszczerze.
Czuli i jedyni
Pod gwiazdami, a na ziemi.
Pieszczotliwi, roześmiani
Zadurzeni aż po uszy
I po oczy zatopieni.
Czego drżysz?
Przecież śnimy sami.

Wyróżnienie

godło: HABERBUSH&SCHIELE

- Krystian Matuszewski, Mińsk Mazowiecki

Łosiccy Sprawiedliwi: Helena Szmurło

Dokąd jechał ten pociąg, ten który cię wiozł?
Gdzie są ci wszyscy
Odziani w wiatr
Jedzący głód?

Dlaczego na chwilę zwolniono bieg?
A ty znalazłszy spróchniałą żerdź
Pobiegłeś przez sierpniowy łąn
Goniony gorączką strażniczych salw

Jak długo szedłeś przez tamten las?
Po szyję niepewny
W łąkach po pas

Dlaczego czujne przerwałam sny
Gdy w noc okutany pukałeś do drzwi?
Do życia dostałeś kartofel i koc
Zbyt mało na litość Zbyt dużo na zło

I pamiętam, gdy kiedyś
Drżący mi palec przytknąłeś do ust
Wstrzymując dociekań czeredę
Że warto nie pytać
Że lepiej nie wiedzieć

Łosiccy Sprawiedliwi: Waclaw Szpura

Nie zdążyłem cię, Szmulu, nauczyć
Że przez ręce zmęczone tłuszcją kłosa
Trą ziarna kamienie, dojrzeła chleb

Tobie nie dano, mój mały, doświadczyć
Że dobre drzewo ma cień dla wszystkich
Że dla każdego wystarczy ziemi i nieb

Inni mówili do was, Abramie i Jontlu
We wszystkich nieznanach narzeczach pogardy
Że poczuć się można mniejszym niż jest

I powiedziałaś Rutko, wyznałaś Esterko
W zatęchłej szopie ukryte we dwie
Że sił trzeba na smutek, dlatego nie ma już łez

Uchodziliście z życiem do Hajfy w gorączce
Mnie palcem tykano: „żydowski ojciec!”

Temu różę i gwiazdę, kto sumieniu nie kłamie
Rękę na serce, na pamięć kamień

Łosiccy Sprawiedliwi: Adolfina i Stanisław Szczerbiccy

Od teraz nie Estera
Damy jej Jadzia
To nasza krewna i przyjechała z daleka
Tu jej metryka tu akt jej chrztu
W nimbie rozjaśnionych włosów powinna
wyglądać
dobrze

Wyuczmy ją nie śledzić podejrzanych uśmiechów
nie odpowiadać na pukania do drzwi
zanosić się szlochom litanii
może nie mieć nadziei że pomogą jej święci
wszyscy
Wystarczy milczenie tych za plecami
licznych

Od teraz nie łózko, nie krochmalu woń
Musi starczyć duszność ziemianki
Co do niej - kubek
Co od niej - kubeł
A jeśli spacer byle by krótki
Pod czujną gwiazdą uśpionym psem

Tak być musi
wątpliwego szczęścia - nie stracić
losu - nie kusić

Może kiedyś oddamy jej imię
I ciemne ciemne włosy

I ciemne ciemne oczy
znowu będą tak ufne
że tylko w nie wskoczyć

Nagroda specjalna:
za utwory nadesłane przez młodzież szkolną
godło: FIRE - Aleksandra Koźluk, Szkoła
Podstawowa Nr 1 Łosicach

***

Myślisz że nie boli mnie
gdy mówisz o mnie coś
czego bym nie chciała słyszeć...

Myślisz że łatwo
będzie ci się wyplątać
z sieci niewybaczalnych działań
i że będziesz na moich uczuciach grał
a później ironicznie się śmiał...

Wszystko co było złe
wraca
i kończy się zabawa...

Trzeba będzie kiedyś
dorosnąć
a wtedy staniesz pod moją sosną
i przeprosiny będziesz składał
bym wybaczyła ci figle z lata...

***

Czy to bajka?
Czy to sen?
To już niemożliwe!
Ciągłe jakieś sprawy:
szkoła, zajęcia,

zero zabawy.

Co się na tym świecie stało?
Coś się bardzo skomplikowało,
trzeba świat uratować!

Dorośli zamiast spędzać
czas z rodziną,
ciągle siedzą w pracy.
Gdyby jakoś się udało
Świat naprawić...
Lżej by nam było oddychać.
Bez respiratora.

***

Jeśli przeze mnie cierpisz
To na ciebie nie zasługuję
Jeśli przeze mnie płaczesz
To na wybaczenie czasu potrzebujesz

Wiem że ci zależy na mnie
I mi na tobie też
Ale ostatnio się nie układa
Nawet pogoda zła dzisiaj jest

Powiedz mi proszę
Dlaczego mnie lubisz
Złość zawsze stłumisz
Nie zazdrościsz
Ani sukcesów
Ani radości
Tylko się ze mną cieszysz
Nigdy ci się nie spieszy
A gdy mi smutno
Pomagasz jak możesz

Dziękuję że jesteś ze mną
W ulewie
W słońcu
O każdej porze
Nawet w najgorszym moim humorze

Nagroda specjalna:

za utwory nadesłane przez młodzież szkolną

godło: JOGOBELKA - Izabela Pawluk, Niepubliczna
Szkoła Podstawowa w Szydłowie

„Tęsknota”

Pełna spokoju
Pełna ciszy
Siedzi.
Patrzy w zegarek
Czas coraz szybciej ucieka,
A ona siedzi.
Rozmyśla, o tym co było,
A nie wróci
I czuje żal...
Serce zamknięte na liczne kłódki
Siedzi.
Patrzy na świat
Jak daltonista
Pozbawiony koloru
Pozbawiony tęczy...
Straciła sens.
Wpadł jej świat,
A to co zostało
Jest nic nie warte...
Wspomina wszystko
Lecą jej łzy...
Siedzi.
Ona tu jest,
Lecz ktoś wymazał jej uśmiech
I miłość piękną
I tęskni...

„On i Ona”

On i ona
W świecie zagubionym
Odnajdują się nagle
Pośród czarnej dziury.
Łączą się i obdarzają
Swą miłością świat cały.

Przez niego i ją
Wszystko staje się kolorowe

Jak tęcza.

Lecz nagle burza,
Halny wiatr...
Złość, nienawiść do siebie!
Odrywają się i szczyrzą kły.

I pustka Znowu...

Spotykają się,
Lecz to nie jest to samo.
To wszystko z dawnych lat.
Tęsknią za sobą,
Choć nadal są źli.

On i Ona

Panna i Pan
Nie zapomną siebie,
Choć w oddali
Choć nadal nienawiść
Kiedyś zawalczą o siebie
I znów to co dawniej
I znów świat cały
W zachwycie i różowe okulary.

On i Ona

Babcia i Dziad
Spotykają się tu
Szczera rozmowa

Do bólu...

Koniec końców
Znów są razem,
Lecz nie tutaj,
Gdzieś daleko,

W SNACH...

„Nie poddawaj się”

Życie wcale nie jest takie proste,
Bo czasem pod nogami będą dawać chłosty.
Czasem ziać ogniem, czasem rzucać złotem,
Lecz to nie jest powód, by oblać się błotem!
Trzeba biec dalej.
Chociażby pod wiatr.

Mimo, że na nerwach zaczną ci grać,
Mimo, że nigdy to się nie skończy,
Mimo, że złość, smutek, strach,
Zaczną o ciebie tak nagle dbać!

Nie poddawaj się, bo gdzieś daleko
Czeka zwycięstwo by skoczyć lekko
Wznieść się do chmur i powiedzieć:
„Nie poddawaj się i uwierz w siebie!”

Miasto i Gmina Łosice
ul. Marszałka Józefa Piłsudskiego 6, 08-200 Łosice
tel.: 83 306 88 21, fax.: 83 357 27 01
e-mail: sekretariat@gminalosice.pl
www.gmina.losice.pl, [facebook.com/umiglosice/](https://www.facebook.com/umiglosice/)